

"Havia estat sempre envoltat de gent i ara visc tot l'any a la cala s'Alguer"

Quan es va jubilar, Miquel Carós va canviar la merceria Cal Boter de Palamós per viure sol a la barraca dels avis, on passava els estius i els caps de setmana d'infantesa

Té 78 anys i ja en fa 12 que es va instal·lar a viure en una de les 32 barraques (diria de pescadors, però "aquí no n'hi ha hagut mai cap que s'hi dediqués plenament, només aficionats a la pesca") de la cala, on passava els caps de setmana i els estius d'infantesa. Perquè de la mateixa manera que arriba el 'i què vols ser quan siguis gran?', arriba el 'i què faràs quan t'hagis jubilat?'. Ell, després de deixar la merceria Cal Boter de Palamós en mans dels seus fills ("vaig voler continuar amb el negoci dels meus pares perquè m'agradava el tracte amb les persones"), la resposta a la temuda pregunta el va agafar per sorpresa: "Havia estat sempre envoltat de gent, a la merceria, als carnavals, al teatre, a les partides de botifarra, però de cop vaig venir aquí sol i em vaig trobar que hi estava 'de conya'", assegura. La seva dona, però, continua vivint a Palamós. "Tinc la sort que ho va entendre", confessa. Segueixen feliçment casats ("la gent es pensa que ens hem separat i no"), però cadascú viu "al seu aire" a casa seva. "Al principi ella va provar d'instal·lar-se amb mi a s'Alguer, però s'hi avorria", recorda. Així que es veuen els diumenges per compartir un arròs en família. La cala, durant l'any, té tres habitants: ell, el seu fill ("que va venir fa dos anys a canviar una aixeta i es va acabar quedant a viure amb mi a la barraca") i un veí. "Si hagués d'escollir entre l'hivern i l'estiu no sabria què triar perquè a l'hivern, viure aquí és fantàstic", assegura. Té calefacció, encén la llar de foc "cada dia", accés a internet i televisió. Però sobretot, té una vida feta a mida. "Que si em fa por viure aquí a l'hivern? Això no existeix", assegura (la família, però, el va "obligar" a comprar un telèfon mòbil "per si em passava alguna cosa"). Tot i que el seu fill viu amb ell ("al principi la família va fer una porra per saber quant de temps aguantariem junts"), confessa que el secret per a una bona convivència és "fer vida per separat": "Cadascú s'encarrega de fer la seva compra (ha de recórrer un petit tram del camí de ronda amb les bosses del supermercat fins a arribar a la cala) i de preparar-se el seu menjar, en dos anys no hem dinat ni sopat mai junts", assegura, i defensa que "aquesta és la manera de no discutir i de ser sempre amics". Tot i viure arran de mar, la cuina no és el seu fort: "Si m'imagines fent un suquet de peix o calamars amb escamarlans t'emportaràs un disgust, de fet, crec que no he fet mai ni una truita", confessa. Però es defensa amb el microones. "Menjo plats precuinats", reconeix, espolsant-se qualsevol vergonya que l'hagués d'empaitar. Tampoc surt a pescar ni es banya al mar: "M'agradava nedar, però l'any passat vaig reliscar i vaig caure a les roques i, des d'aleshores, no m'hi he tornat a posar perquè si em trenco alguna cosa se m'haurà acabat la vida aquí", assegura. Des d'aquí, ha vist com la societat i el món han canviat. Al principi, a la barraca no hi havia llum i, tot i que conserva la litúrgia de la dutxa ("agafo un cubell d'aigua del pou, el deixo tot el dia al sol i al vespre em dutxo a fora"), cada dia és testimoni de com els mòbils esborren les tertúlies entre amics i de com el mar "ha quedat pelat": "Abans, quan veníem els diumenges a dinar a la barraca, només portàvem l'arròs i el sofregit, i els musclos, el pop i les quatre gambes les agafàvem del mar, però ara ja no hi ha res, ens ho hem carregat tot", lamenta. Tot i que reconeix que "dec ser una mica 'raret' perquè no a tothom li agradaria viure aquí tot l'any", és "feliç" amb la vida que ha escollit. Gaudeix de la solitud, però també parlant amb els visitants que cada dia travessen la cala perquè, per molt contradictori que sembli, reivindica el valor de viure en comunitat. "Sempre dubto si han de saludar primer ells, que passen per allà, o jo, que formo part de la cala", rumia. Amb tot, té clar que "si em traguessin d'aquí, sincerament no sé què faria". Mentrestant, continua fent vaixells, com si cada peça fos una manera de quedar-se per sempre en una cala on el temps passa a poc a poc i on ell fa de guardià. Del paisatge i de la resta de barraques però, sobretot, del temps.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/comarques/2026/06/19/havia-estat-sempre-envoltat-gent-131550714.html>